

lika gneča okrog naših znancev. Večina je mislila, da je Pajer zastrupil dacarja, drugi, da je čarovnik. Madeži so bili čim dalje temnejši. Sirec se je togotil in ukazal, naj odvedejo Pajerja k prvemu carinskemu uradniku, ki je bil blizu tam.

„Kaj si naredil mojemu dacarju, da je sedaj tako črn?“

„Nič, gospod glavar. Sam mi je zdrobil steklenico in mi naredil škodo. Jaz tirjam povračilo.“

„Kmalu dobiš povračilo! Ali nisi zastrupil tega moža?“

„Nisem ga zastrupil, saj mu ni nič hudega, samo črn je.“

„Ali ni to dosti?“

„Ni dosti, še bolj črn bo in prav mu je, zakaj pa hoče videti vsako reč?“

Zares, dacar je bil čim dalje bolj črn. Jezil se je in se drgnil, a nič ni pomagalo. Pajer mu je razložil, da to ne gre s kože in se ne dá umiti.

„Malopridni Evropec, spravi mu tega vraga strani, če ne te dam zapreti.“

„Lahko, a on bo potem še bolj črn. Če pa hočete mene in moje stvari lepo pustiti v miru, tedaj odpravim kmalu črne lise s kože in z obleke.“

Glavar je bil zadovoljen in dacar je bil vesel, da se iznebi čarobnega barvila.

„Enta ja sajd, taale henne! Pojdi z menoj!“ veli Pajer dacarju, odvede ga ven, postavi na neki kamen, češ, da mu bo tukaj zopet očedil obraz. Tovariš Meissner je stal blizu in se bal, kaj bo. Mislil je, da bodo oba gnali v konak ali mestno stražo. A Pajer ni poznal strahu.

„Tukaj stoj“, reče Sircu po arabsko, „in glej naravnost v solnce!“

Mirno je stal dacar na skali in težavno gledal v solnce, zakaj bila je huda vročina. Solze so mu tekale, a bal se je obrisati. Sedaj izbere Pajer iz svoje zaloge dve kemijski snovi: cijankali in jod, odrgne mu ž njima obraz in roke, in madeži so kmalu izginili. Naposled mu še veli, naj gre k morju in se dobro opere, da bo popolnoma čist. Morje je bilo blizu; le kakih 50 korakov je bilo treba dacarju stopiti, pa je

bil ob vodi. Ko se omoči, zavpije, zakaj morska slana voda ga je spekla na umazanih mestih. Vendar se je pogumno umival in morda klel vmes Pajerja. Naposled je bil čist kakor poprej, in bil jako vesel, da si je opral črno kožo tako po ceni. Obleka je ostala sicer marogasta, toda to mu ni delalo preglavice. Celó glavar finančne straže je bil zadovoljen, da se je izteklo tako gladko.

Pajer je sedaj brez ovire pobral v zaboje svoje stvari, naložil jih na hrbet nosaču in se napotil proti frančiškanskemu samostanu. Tukaj je bilo veliko smeha, ko je menihom razlagal, kako je pobarval dacarja, kar so deloma tudi oni videli od daleč.

Ali je bil oni dacar odslej milejši v pregledovanju potniških torb, tega ne vem; da pa niso njegovi nasledniki na jafskem bregu nič boljše, izkusil sem sam.

Naša fotografa sta želela kmalu priti v Jeruzalem. Zato najame Pajer še tisti dan dva konja za 40 kron in jedno mulo za 15 kron, nakupi nekaj jestvín, zlasti tako vkusnih in cenjenih pomaranč, in po četrty uri popoldne odjašeta z vso prtljago mimo lepih, dišečih in bogatih vrtov jafskih. Pot ju je vodila proti Ramli. Nekako uro od Jafe je ob cesti grobni spomenik in ob jednom vodnjak, ki se imenuje 'Ajn Abu Nabut, t. j. vodnjak ali studenec očeta Nabutovega. Tukaj napajajo žejno živino, zato ni čuda, ako se mimooidoč obrne kar sama k vodi, kakor pri nas cestni konji h gostilni. Tako je storila tudi mula, ki je bila dokaj muhasta. Udari ob Meissnerjevega konja, ki je šel pred njo; ta se ustraši in poskoči. Nemec, ki ni znal jahati, zakriči v groznem strahu in pade s konja. Sreča je bila, da se ni pobil. Konj zdirja naprej, dokler ga ne ustavi in ne privéde nazaj neki Arabec, ki si je s tem pridobil tako važno pravico, zahtevati bakšiša. Seveda sta mu ga dala rada iz veselja, da ni bilo večje nesreče. Nemec se je zopet spravil na konja in potem je šlo počasi proti Ramli, kjer sta dospela v frančiškanski samostan še ob mraku. (Konec.)

Književnost.

Slovenska književnost.

Zgodovina starega veka. Po Fr. Mayerjevi knjigi za nižje razrede srednjih šol privedil A. Kaspret, c. kr. profesor višje gimnazije v Ljubljani. S 52 podobami. Cena trdo vezani knjigi 2 K 30 h, mehko vezani 1 K 80 h. V Ljubljani. Založila in natisnila Ig. pl. Kleinmayr in Fed. Bamberg. 1894. 8°. Str. 115. — Da bi ustregel šolski potrebi na nižji gimnaziji in ministerskim naredbam, sestavil je g. prof. Kaspret učno knjigo za zgodovino starega veka. Obdeluje najprej najstarejše na-

rode, potem Grke, naposled Rimljane. Izbrana je vsa tvarina tako, da je za nižje gimnazijce umevna in mična; podobe oživljajo besedo, pojasnjujejo razlago in podpirajo spomin. Jezik je lep in čist, kar je jako važno za šolsko knjigo.¹⁾ Dr. Fr. L.

¹⁾ Mimogredé omenjamo, da govori slovenski narod: „Kristus“ in ne: „Krist“, torej treba pisati „pred Kristusom“ itd. in ne drugače. Samo zvalnik „Kriste“ je v navadi in poredkoma (kar bi se dalo rabiti v poeziji) „Krišč“. Ko bi pa narod govoril „Krist“, pisali bi tako tudi v knjigi.